

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 23. aprila 2019. godine
Br. ref.:RK 1348/19

RESENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI113/17

Podnosilac

X

**Zahtev za ocenu ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova Rev. A. (U)
nr.13/2017, od 4. avgusta 2017. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane X iz Podujeva (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava Presudu Vrhovnog suda Republike Kosova Rev. A. (U) nr. 13/2017 od 4. avgusta 2017. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su, podnosilac zahteva tvrdi, povređena njegova prava zagantovana članom 22. 1 [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], a u vezi sa članom 25.1 Univerzalne Deklaracije o Ljudskim pravima kao i člana 50.4 [Prava deteta] Ustava.
4. Podnosilac zahteva je tražio da se ne otkrije njegov identitet zbog njegovog materijalnog stanja i *“sramote koju će osećati u okolini u kojoj on živi”*.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 47 Zakona o Ustavnom Sudu Republike Kosovo, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) kao i pravilu 32. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).
6. Dana 31. maja 2018. godine, Ustavni sud Republike Kosova je usvojio na administrativnoj sednici izmenu-dopunu Poslovnika o radu, koji je objavljen u Službenom Glasniku Republike Kosova dana 21. juna 2018. godine, i stupio je na snagu 15 (petnaest) dana nakon njegovog objavljivanja. Samim tim, tokom razmatranja zahteva sud će se pozivati na pravne odredbe novog poslovnika o radu koji je na snazi.

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 22. septembra 2017. godine, podnosilac zahteva je podnela zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 22. septembra 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Arta Rama-Hajrizi.
9. Dana 5. oktobra 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i jedna kopija je prosleđena Vrhovnom Sudu.
10. Dana 16. Juna 2018. godine, sudijama Almiru Rodriguesu i Snezhani Botusharovoj je istekao mandat. Dana 26. juna 2018. godine, sudijama Altayu Suroy i Ivanu Čukaloviću je istekao mandat
11. Dana 11. avgusta 2018. godine, Predsednik republike Kosova je imenovao nove sudije: Bajrama Latifija, Safeta Hoxhu, Radomira Labana, Remzie Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepija.

12. Dana 18. oktobra 2018. godine, Predsednica Suda je donela odluku o zameni sudije izvestioca i veća za razmatranje, gde je za sudiju izvestioca imenovana Remzije Istrefi - Peci, dok su za veće imenovane sudije: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Bajram Latifi i Safet Hoxha (članovi).
13. Dana 13. marta 2019. godine, veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

14. Dana 5. juna 2010. godine, podnosilac zahteva je otišao u Švedsku sa porodicom.
15. Dana 29. juna 2011. godine, podnosilac zahteva je vraćen od strane Švedskih vlasti na Kosovo.
16. Od 29. juna 2011. godine, pa sve do 1. februara 2013. godine, podnosilac zahteva je živio u kući svog brata u jednoj sobi za stanovanje.
17. Dana 18. maja 2012. godine, podnosilac zahteva tvrdi da je podneo jedan zahtev u Opštinskoj kancelariji za povratak i Zajednice (OKPZ) opštine Podujevo za izgradnju jedne kuće i hitnu pomoć za boravište zbog teških uslova života i nemogućnosti da on sam reši pitanje stanovanja za sebe i za svoju porodicu.
18. Dana 18. maja 2012. godine, istog tog dana, OKPZ Podujevo je službeno podnela zahtev podnosioca pred Izvršni odbor za reintegraciju lica povratnika u Ministarstvo Unutrašnjih poslova (DROP MUP-a) gde je naglašeno da je podnosilac zahteva tražio *“sklonište, pakete za ishranu I nakon toga izgradnju kuće”*.
19. Podnosilac zahteva tvrdi da on lično u vezi sa ovih zahtevom nije dobio nikakvu odluku a ni OKPZ Podujevo ga nije obavestila da je dobila nekakav odgovor.
20. Dana 1. februara 2013. godine, podnosilac zahteva je ušao u jedan stan pod kirijom od DROP MUP-a. Ugovor o prebivalištu je istekao krajem meseca jula 2014. godine.
21. Dana 14. jula 2014. godine, Predsednik opštine Podujevo je doneo odluku kojom se podnosiocu zahteva usvaja zahtev za koristi iz Programa za Reintegraciju, a za nastavljnje stanovanja za još šest meseci.
22. Dana 30. jula 2014. godine, DROP MUP-a se jednim dopisom obratio Opštinskoj komisiji za Reintegraciju u opštini Podujevo kojom je zaključio da je Podnosilac zahteva... *["X je prekoračio sve rokove koji su predviđeni za stanovanje na kiriju:...] i ..."* Traži da se ova odluka razmotri od strane Opštinske komisije za Reintegraciju, i da se odluči u vezi sa ovim predmetom na osnovu Pravilnika 20/2013 član 7 tačka 5"...].
23. Dana 27. juna 2014. godine, Centralna Komisija za Reintegraciju (CKR) je donela odluku kojom se podnosiocu zahteva odbija zahtev za izgradnju kuće po zahtevu podnetom od strane Opštine Podujevo.

24. Dana 27. juna 2014. godine, podnosilac je podneo žalbu u Komisiju za Žalbe a protiv odluke Centralne komisije za Reintegraciju.
25. Dana 22. jula 2014. godine, Komisija za žalbe za Reintegraciju, kao drugostepeni organ, je donela odluku kojom se odbija Žalba podnosioca zahteva i ostavlja se na snagu odluka prvostepene komisije.
26. Dana 21. avgusta 2014. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu pred Osnovnim sudom u postupku administrativnog spora zbog: 1. Pogrešne primene materijalnog prava; 2. Pogrešne primene proceduralnog prava; i 3. Pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.
27. Dana 12. januara 2015. godine, Ministarstvo pravosuđa je, u ime Vlade Republike Kosovo, podnelo odgovor na tužbu.
28. Dana 24. novembra 2016. godine, Osnovni sud u Prištini - Odeljenje za Administrativna pitanja je presudom A. nr. 1643/2014, odbio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca.
29. Dana 7. februara 2017. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu pred Apelacioni sud zbog: povrede odredbi Zakona o Administrativnim sporovima, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kao i pogrešne primene materijalnog prava.
30. Dana 31. maja 2017. godine, Apelacioni sud je, putem Presude AA. Nr. 91/2017, odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio je Presudu Osnovnog suda.
31. Dana 14. jula 2017. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju pred Vrhovnim Sudom, tražeći razmatranje svih odluka koje su se ticale pravnog pitanja gde je on stranka u postupku.
32. Dana 4. avgusta 2017. godine, Vrhovni sud je doneo odluku Rev. A. (U) nr. 13/2017, kojom je odbacio kao nedozvoljen zahtev za reviziju podnosioca zahteva.
33. Dana 12. septembra 2017. godine, podnosilac zahteva je preko Osnovnog suda u Prištini, podneo zahtev za zaštitu zakonitosti.
34. Dana 15. septembra 2017. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je, obaveštenjem KMLA. Nr. 12/17, obavestila podnosioca za *“nije našla dovoljno pravnog osnova za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti”*, i stoga nije odobrila njegov predlog za podnošenje ovog vanrednog sudskog leka.

Navodi podnosioca zahteva

35. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim odlukama povređeni član 22.1 [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], i član 50.4

[Prava deteta] Ustava i član 25 Univerzalne Deklaracije o Ljudskim pravima ali nije precizirao način i uslove pod kojima su se ove navedene povrede dogodile.

36. Podnosilac zahteva je tražio da *“imam krov nad glavom”* jer on nema mogućnosti da isti sagradi sam, i uveren je da je tokom razmatranja njegovog slučaja došlo do *“proceduralnih povreda”*.

Prihvatljivost zahteva

37. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovnikom o radu.

38. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane], stav 7 Ustava, koji propisuje:

“7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

39. Sud se, takođe poziva na član 49 [Rokovi] Zakona, koji predviđa

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”

40. Sud utvrđuje da zahtev podnosioca zahtev ispunjava kriterijume člana 113.7 u vezi sa ovlašćenom stranom i u vezi sa iscrpljenjem svih dostupnih pravnih lekova, zahtev je podnet unutar rokova navedenih u članu 49 Zakona, stoga će u Nastavku Sud oceniti da li je zahtev ispunio kriterijume pravila 39 (2) Poslovnika o Radu (kriterijumi o prihvatljivosti), koji propisuje

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

41. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su mu Odlukom Vrhovnog Suda, Rev. A. (U) nr. 13/2017, od 4. avgusta 2017. godine, povređena njegova ljudska prava kao u zahtevu a ovo posebno zato što mu je bez ikakvog razloga odbijen zahtev za izgradnju kuće iz fonda za repatrijaciju lica koja su se vratila na Kosovo.

42. Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva u svom zahtevu samo spomenuo odredbe člana 22.1 Ustava i člana 25.4 Univerzalne Deklaracije o Ljudskim Pravima.

43. Sud podseća da član 22 Ustava određuje koji se Sporazumi i Međunarodni Instrumenti direktno primenjivi u Republici Kosova. Kao takva, ova odredba u vezi sa podnosiocem zahteva ne može biti predmet *“povrede individualnih prava i sloboda od strane javnih vlasti”*, zagarantovanih Ustavom, kao što je to određeno članom 113.7 Ustava.

44. Sud primećuje da u vezi sa članom 50.4 Ustava, podnosilac je samo naglasio u zahtevu a nije dao nikakvo objašnjenje ili nije pridružio nikakav dokaz kako je, na koji način, došlo do povrede ove ustavne odredbe i koja prava deteta su osporena delovanjem javnih vlasti.
45. Sud dalje zaključuje da su i administrativni organi i redovni sudovi, kada su oslućili u vezi sa zahtevom podnosioca, gde je on bio stranka u postupku, odluke o odbijanju su doneli na osnovu proceduralnih radnji podnosioca (neprijavlivanje na vreme i pitanje vlasnika imovine) a ne, na osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja ili pogrešne primene zakona, kao što to tvrdi podnosilac zahteva. U tim okolnostima, sud ne može zaključiti da *“radnje... preduzete... od institucija javnih vlasti”* nisu *“u najboljem interesu za dete”*, kako to predviđa član 50.4 Ustava, jer se po pravnom pitanju tokom čitavog postupka odlučivalo o *“pravu podnosioca a ne direktno o detetu, iako konačan rezultat bez ikakve sumnje utiče i na decu”*.
46. U vezi sa članom 25 Univerzalne deklaracije o Ljudskim pravima, Podnosilac zahteva ni za ovu navodnu povredu nije dao nekakvo objašnjenje niti je podneo neki dokaz kako je došlo do povrede ovog prava. U stvari, Sud zaključuje da je iz odluka koje su podnete u zahtevu, podnosiocu zahteva i njegovoj porodici pružena podrška *“uključujući ovde ishranu, odeću, prebivalište”*, iako je to bilo na privremenim osnovama. Štaviše, izgleda da podnosilac zahteva smatra da su prava koja su predviđena ovom deklaracijom osporena samim konačnim rezultatom u njegovom predmetu, što Sud ponavlja da nema nadležnost da proceni ovakav završetak sudskih i administrativnih postupaka.
47. Sud podseća da na osnovu člana 53 Ustava [Tumačenje Odredbi Ljudskih Prava] *“Osnovna prava i slobode zagaranтована ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava” [ESLJP]*, stoga tokom razmatranja predmeta pred istim, Sud se poziva na sudsku praksu ESLJP-a.
48. U tom smislu, Sud utvrđuje da se podnosilac, iako nije izričito pomenuo član 31. Ustava [*Pravo na pravično i nepristrasno suđenje*] u svom zahtevu, tokom čitavog obrazlaganja svog zahteva pred Sudom, poziva na pitanje primene zakona i procesnih propusta koje su učinili upravni i sudski organi. On je ova ista pitanja pokrenuo i u žalbama koje je podnosio nadležnim institucijama, a to su na osnovu prakse Suda elementi koji se odnose na član 31. Ustava, odnosno, na osnovu sudske prakse ESLJP-a to su elementi koji se odnose na član 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima [EKLJP].
49. Shodno tome, Sud uzimajući u obzir svoju sudsku praksu, sudsku praksu ESLJP-a, suštinu zahteva podnosioca i dokaza dostavljenih uz zahtev (kopija tužbe pred Osnovnim sudom, sadržaj žalbi pred redovnim sudovima, sudskih odluka, i dr.), utvrđuje da se mora pozvati i na član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, koji utvrđuju:

Član 31. Ustava [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda*”.

i

Član 6.1 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP, koji utvrđuje:

“Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama, ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona”.

50. Prilikom razmatranja tvrdnji o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, Sud ocenjuje da li je sudski postupak u celosti bio pravičan i nepristrasan, kao što je i propisano u članu 31. Ustava (vidi, između ostalog, *mutatis mutandis*, *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 16. decembar 1992. godine, str. 34, serija A, br. 247, i *B.Vidal protiv Belgije*, 22. april 1992. godine, str. 33, serija A, br. 235).
51. Sud primećuje da se argumenti podnosioca u vezi sa povredom prava na pravično i nepristrasno suđenje sastoje u pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, proceduralnim greškama, kao i u činjenici da on nije kriv za propuštanje roka u upravnom postupku, koje je, prema njegovim navodima, imalo za rezultat odbijanje njegovog zahteva.
52. Sud utvrđuje da je MUP-CKR, kao prvostepeni organ u upravnom postupku, prilikom odbijanja zahteva podnosioca za izgradnju kuće obrazložio sledeće: *“Komisija je razmotrila sve predstavljene dokumente i prema predstavljenim dokazima ustanovljava da readminisani ne ispunjava kriterijume za podršku iz Programa za reintegraciju određene Uredbom VRK br. 20/2013(član 13 st.1)”*.
53. Sud dalje primećuje da je Komisija za žalbe MUP-CKR, kao drugostepeni organ u upravnom postupku, nakon razmatranja žalbe podnete protiv prvostepene odluke, odlučio da odbije tu žalbu i, između ostalog, obrazložio: *“kada se pozivamo članu 2 stav 4 Uredbe VRK br.20/2013 za reintegraciju vraćenih osoba i upravljanju programa za integraciju, na osnovu koje uredbe Komisija za žalbe ima mandat da bi razmotrila i odlučila za žalbe vraćenih osoba, vidi se da readminisani, prema ovoj odredbi, drugi zahtev za beneficiju iz programa za reintegraciju odnosno izgradnju kuće je podneo van zakonskog roka, odnosno zahtev se nije podneo u roku od 12 meseci od dana njegovog vraćanja”*.
54. Komisija za žalbe MUP-CKR je dalje obrazložila i pitanje prvog zahteva podnosioca za koji on tvrdi da ga je podneo blagovremeno. Komisija u odluci navodi da je u to vreme bio na snazi Pravilnik o upravljanju programombr. 10/2012, koji je zahtevao da podnosioci predoče da imaju imovinu na svoje ime kako bi ostvarili korist iz programa i da podnosilac zbog preterano dugih

upravnih postupaka i u nedostatku finansijskih sredstava nije mogao da prenese nepokretnu imovinu na svoje ime, zbog čega ni u slučaju prvog zahteva nije ispunio uslove propisane Pravilnikom.

55. Sud dalje utvrđuje da je podnosilac zahteva konačnu odluku u upravnom postupku osporio tužbom u postupku upravnog spora, prolazeći kroz sve instance redovnog sudskog sistema.
56. Osnovni sud u Prištini-Odeljenje za upravne sporove je presudom A. br.1643/2014 odlučio da se *“odbija, kao neosnovan, tužbeni zahtev tužioca (podnosioca), kojim je tražio od suda da se poništi odluka tužene – Vlade Republike Kosovo – Komisija za žalbe za reintegraciju br.108/2014 od 22.07.2014. godine”*.
57. Osnovni sud u Prištini-Odeljenje za upravne sporove se, ocenjujući zakonitost odluke koja se pobijala tužbom pozvao na član 2 stav 4 Pravilnika VRK br. 20/2013 za reintegraciju raseljenih lica i upravljanje programom reintegracije“, kojim je propisano sledeće *„Za pogodnosti definisane u članovima 13 i 17 ovog Pravilnika, raseljena lica mogu da podnesu zahteve za naknadu u roku od 12 meseci od dana repatrijacije“* Sud dalje zaključuje da je *“tužilac podneo zahtev tuženoj van roka od 12 meseci, nakon roka propisanog stavom 4 člana 2. Uredbe VRK br. 20/2013“*.
58. Osnovni sud u Prištini-Odeljenje za upravne sporove, presudom A. Nr. 1643/2014 *“ocenjuje da je u ovoj upravnoj stvari pravilno utvrđeno činjenično stanje od strane tužene, pravilno su primenjene odredbe upravnog postupka i materijalnog prava kada je odbijena žalba tužioca i potvrđena odluka organa prvog stepena od 27.06.2014. godine, odnosno Centralne komisije za reintegraciju MUP-a”*.
59. Apelacioni sud je postupajući povodom žalbe podnosioca, presudom AA. br. 91/2017, odlučio da odbije njegovu žalbu kao neosnovanu, dok je presudu Osnovnog suda u Prištini-Odeljenje za upravne sporove A. br. 1643/2014 od 24. novembra 2016. godine, potvrdio.
60. Apelacioni sud je u svojoj presudi obrazložio sledeće: *“Pravno stanovište prvostepenog suda, kao pravilno i zasnovano na zakonu, u celosti usvaja i ovaj sud, jer ožalbena presuda nije zahvaćena bitnim povredama odredaba Zakona o upravnim sporovima, na koje drugostepeni sud pazi prema službenoj dužnosti na osnovu člana 194. Zakona o parničnom postupku primenjiv prema članu 63. Zakona o upravnim sporovima. Prvostepeni sud, ocenjujući zakonitost osporenog rešenja u smislu člana 44, stav 1 Zakona o upravnim sporovima u smislu navoda u tužbi, dokaza izvedenih na sudskoj sednici, kao i nakon razmatranja drugih spisa predmeta, utvrdio je da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan”*.
61. Protiv presude Apelacionog suda, podnosilac je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu Kosova.
62. Vrhovni sud je rešenjem Rev. A.(U) br. 13/2017 između ostalog, obrazložio da *“član 24. Zakona o upravnim sporovima (ZUS) navodi da protiv pravosnažnih odluka nadležnog drugostepenog suda za administrativna pitanja, stranka*

može podneti Vrhovnom sudu Kosova zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke. Zahtev može da se podnese samo zbog povrede materijalnog prava ili povrede propisa o postupku koja je mogla biti od uticaja na rešavanje stvari”.

63. Vrhovni sud je primenio važeći Zakon o upravnim sporovima na konkretan slučaj i utvrdio da je podnosilac uložio pogrešno pravno sredstvo koje nije u skladu sa odredbama Zakona, pa je iz tog razloga i odbacio njegov zahtev.
64. Podnosilac je potom podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Kancelariji glavnog državnog tužioca, ali je od te kancelarije primio obaveštenje KMLA. br.12/17, kojim je njegov zahtev odbijen sa sledećim obrazloženjem: *”Nakon razmatranja vašeg predloga, kao i spisa predmeta A. br. 1643/14, obaveštavamo vas da Kancelarija glavnog državnog tužioca nije našla dovoljno pravne osnove za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti, stoga nije usvojila vaš predlog za podnošenje ovog vanrednog pravnog sredstva”.*
65. U tom smislu, Sud naglašava da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost), navodno počinjenim od strane redovnih sudova ili upravnih organa, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode podnosioca zahteva zaštićene Ustavom (ustavnost).
66. Na osnovu načela supsidijarnosti, Sud ne može preuzeti ulogu suda četvrtog stepena i ne odlučuje o konačnom ishodu sudskih odluka (vidi, *FcMetrebi protiv Gruzije*, st. 31, presuda ESLJP-a od 31. jula 2007. godine, vidi, takođe, rešenje Suda u slučaju KI70/11 podnosioca *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, od 16. decembra 2011. Godine).
67. Sud primećuje da je podnosilac imao brojne mogućnosti da predstavi svoj slučaj pred upravnim organima-nadležnim komisijama MUP-a, kao i pred Osnovnim sudom u Prištini, Apelacionim sudom i Vrhovnim sudom, i da je koristeći žalbena sredstva aktivno učestvovao u svim fazama sudskog postupka, pa se shodno tome proces u celosti ne može oceniti kao proizvoljan ili nepravičan.
68. U okolnostima slučaja, Sud ne nalazi da su odluke redovnih sudova proizvoljne ili da ukazuju na povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje, tim pre što su se svi navodi podnosioca odnosili na povrede zakona, a ne na povrede ustavne prirode, pri čemu, čak i kada je naveo ustavne norme u zahtevu, on ni na koji način nije predočio dokaze o tome kako je i u kojim okolnostima navodno ustavno pravo povređeno.
69. Kao rezime, Sud zaključuje da *podnosilac nije dokazao i dovoljno potkrepio svoju tvrdnju* o povredi prava zagarantovanih Ustavom, stoga, u skladu sa pravilom 39 (2), zahtev treba da se proglasi neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama.

Zahtev za neobjavljivanje identiteta

70. Imajući u vidu zahtev podnosioca i objašnjenje o njegovom ekonomskom stanju, Sud odobrava zahtev podnosioca o neobjavljivanju identiteta u skladu sa

pravilom 39 (6) Poslovnika o Radu. Samim tim, tokom celog postuaka, istog oslovljava sa podnosilac zahteva X

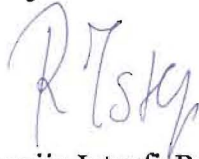
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni Sud Kosova, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48 Zakona, pravilom 39 (2) i (6) Poslovnika o radu, na sednici održanoj 13. marta 2019. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

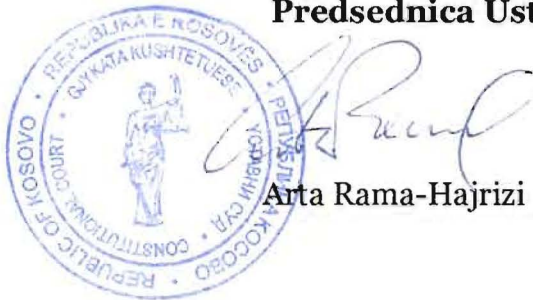
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA SE DOSTAVI ova odluka stranama;
- III. DA SE OBJAVI ova odluka u Službenom Listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona.
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog Suda

Arta Rama-Hajrizi